

Anni Pesonen Herättäjän verkkoseuroissa 6.4.2021, www.h-y.fi/verkkoseurat

Tänä keväänä tuolla jumalanpalvelusteksteissä oli jossain vaiheessa tarina Jaakobin painista, ja jäin pitkäksi aikaa miettimään sitä. Varmaan siksi, että minulle Jaakob on ollut läheinen hahmo, ensinnäkin siksi että minäkin olen kaksonen. Ja toiseksi siksi, että minunkin lapsuudenperheessäni oli isän lempilapset ja äidin lempilapset, ja kuten Jaakob aikanaan, minäkin olin äidin lempilapsi. Ja niinpä tämä kaukainen kaksonen jotenkin tuntui läheiseltä, ja aika riipaisevalta se perusasetelma, että toinen on esikoinen ja hirveästi tärkeämpi, vaikka oikeasti ikäeroa on ehkä joitakin minuutteja.

Ja sekin tarinan alussa on varmaan tärkeää, että tuo Jaakobin nimi kuulostaa vähän samalta kuin verbi *pettää* — *jakov* ja *akav*, *hän pettää*. Ja niinhän tämä poika sitten pettääkin. Ensin hän pikkujolppina yrittää puljata siltä vähän höntimmältä isoveljeltä esikoisoikeutta papusopalla. Ja ehkä se menisi veljestä läpi, mutta ilmeisesti vanhemmista ei, koska se ei mitään muuta. Mutta sitten kun tullaan siihen vaiheeseen, että isä lisak on jo vanha ja sokea ja ehkä vähän höperö, äiti Rebekka ja Jaakob suunnittelevat huijauksen, ja Jaakob pukeutuu Eesaun vaatteisiin ja Rebekka kietoo ne karvanahat Jaakobin käsivarsiin. Ja Jaakob menee isä lisakin luo ja sanoo: *Siunaa minut, isä*. Ja kun lisak ei meinaa uskoa ja kyselee, että oletko sinä todella minun poikani Eesau, niin Jaakob vastaa: *Olen isä, siunaa minut*. Ja aikanaan hän sitten saa intettyä sen siunauksen itselleen. Ja sehän on sitten sellainen kuolinisku tälle perheelle, että paluuta ei ole. Jaakob ymmärtää pian, että hänen pitää häipyä, tai muuten Eesau hänet vielä tappaa.

Sitten seuraa vuosikymmeniä seikkailuja. Ja Jaakobille alkaa ihmeellisellä tavalla tulla sitä siunausta. Hänelle kertyy kaikkea, mitä sinä aikana ihaillaan — valtavia karjalaumoja ja vaimoja ja sivuvaimoja ja lapsilauma, jossa on hämmästyttävä määrä poikia, mikä on siihen aikaan tietysti ihmeellistä ja parasta mahdollista. Mutta koko sen ajan Jaakob haluaa takaisin. Se olisi se todellinen siunaus, että hän pääsisi vielä takaisin kotimaahansa. Ja aikanaan hän päättää sen riskin ottaa: nyt hän sen suurperheensä kanssa sitten muuttaa. Ja hän kerää valtavaan karavaaniin ne karjalaumansa, ja vaimot ja sivuvaimot ja lapsilauman, ja lähtee.

Kun hän tulee vanhan kotimaan liepeille niin hän saa kuulla, että Eesau on tulossa vastaan kahdensadan aseistetun sotilaan kanssa. Ja sitten hän kai menee ihan paniikkiin. Hän tajuaa, että hänellä on tässä kameleita ja vuohia ja lampaita ja kaiken maailman karjapaimenia ja vanhoja orjaukkoja, vaimoja ja pikkulapsia ja muita keskenkasvuisia. Että tästähän voi tulla kansanmurha eikä mitään muuta, jos Eesau ei suostu antamaan anteeksi. Ja sitten Jaakob yrittää lahjontaa. Hän lähettää lauman toisensa jälkeen parhaita eläimiään ja käskee paimenten sanoa Eesaulle: *Tämä on lahja veljeltäsi Jaakobilta, joka katuu*.

Mutta sitten tulee viimeinen yö, ja Jaakob tajuaa, että huomenna se kohtaaminen tapahtuu, mitä sitten tapahtuukaan. Eikä Jaakobille tule uni silmään, kun hän ajattelee, mitä voi tapahtua niiden kahdensadan tappajan kanssa. Ja siinä vaiheessa hän sitten

vetäytyy yksinäisyyteen, menee joen toiselle puolelle odottamaan yksin auringonnousua. Ja tämä on se pimeys, missä yhtäkkiä tuntematon mies käy pimeässä kiinni ja alkaa vääntää Jaakobin hartioita maahan.

Ehkä ne pahimmat iskut elämässä tulee pususta ja tulee pimeästä. Tulee sairaus, tai omaisen sairaus, tai hylkääminen, tai jonkun kuolema, tai työttömyys, tai mitä se sitten onkaan itse kullekin — se pahin, minkä kanssa on joutunut kamppailemaan vuosikausia.

Mutta nyt tässä Jaakobin tarinassa paini pimeydessä vain jatkuu. Kumpikaan ei pääse voitolle. Jaakob on pienenä ollut hintelämpi kuin Eesau, mutta nyt hänkin on iso ja vahva mies. Yö vain kuluu, ja paini vain jatkuu. Mutta kun aamu alkaa tulla lähelle, Jaakobille alkaa tulla sellainen tunne, että hän onkin pääsemässä niskan päälle. Että sehän on nyt tämä toinen, joka tässä yrittää päästä irti. Ja silloin Jaakob päättää, että en päästä. Minä haluan tietää, kuka tämä tyyppi oikein on. Ja niinpä hän sitten roikkuu kiinni ihan kerta kaikkiaan, kunnes hyökkääjä iskee Jaakobilta lonkan rikki. Mahtaa sattua ihan tolkuttomasti, mutta Jaakob vain roikkuu kiinni ja päättää, että en päästä. Silloin tämä tuntematon sanoo: *Päästä minut irti, sillä aurinko nousee kohta*. Ja Jaakob vastaa: *En päästä, ellet siunaa minua*. Ehkä hän jotenkin jo aavistaa, että tämä ei ole ihan tavallinen ihminen. Mikä siinä onkaan. Mutta en päästä, ellet siunaa minua.

Mutta siunaamiseen ainakin siihen aikaan tarvittiin siunattavan nimi. Ja niinpä tämä tuntematon sitten kysyy: *Mikä sinun nimesi sitten on?*

Mikä sinun nimesi sitten on? *Oletko sinä minun poikani Eesau*, niin kuin isä silloin kysyi. Silloin pikkujolppina Jaakob sanoi: *Kyllä minä olen Eesau, isä, siunaa minut*. Mutta nyt hän on kasvanut aikuiseksi. Ja jotenkin minä kuvittelen, että Jaakob ajattelee kaikkea, mitä hänen takanaan nyt on. Miten hän on mokaillut ja miten hän on menestynyt, ja sitä perhettä, jonka hän on saanut ja jonka hän ehkä kohta menettää. Hänellä on pitkä elämä, hänellä on omat kipunsa ja omat häpeänsä, omat voimavaransa, omat ylpeyden ja kiitoksen aiheensa. Ja ehkä hän päättää, että nyt valehteleminen saa riittää. Olkoon ehkä Eesaun miehiä tai kuka vain, hän sanoo, kuka hän on. Ja niin hän sanoo: *Minä olen Jaakob*.

Jaakob. Se nimi, joka tarkoitti: *hän pettää*. Ja silloin tuntematon sanoo: *Sinä et ole enää minulle Jaakob. Minulle sinun nimesi on Israel*. Se nimi tarkoittaa: *Jumala kamppailee*. Sinä olet Jumalan kanssa kamppaileva. *Sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja voittanut*.

Silloin Jaakob katsoo häntä ja sanoo: *Sano sinäkin minulle nimesi*. Mutta meidän olemme nyt siinä kulttuurissa, missä Jumalan nimi on pyhä eikä sitä sanota ääneen. *Minä olen se, joka minä olen*, sanoi Jumala Moosekselle. Jumala voi tuntea ihmisen, mutta ihminen ei voi tuntea Jumalaa, ei koskaan, täysin. Ja niin tämä mies sanoi Jaakobille: *Miksi sinun pitäisi tietää minun nimeni?*

Miksi sinun pitäisi tietää minun nimeni? Eikä Jaakob saakaan sitä koskaan tietää. Mutta seuraava lause on: *Ja hän siunasi Jaakobin siellä.*

Ja sitten tuo mies on poissa. Jaakob on siellä yksin ja ajattelee: *Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja silti minä elän.* Taidan elää enemmän kuin koskaan ennen. Ja tarina jatkuu: Aurinko nousi, ja Jaakob lähti sieltä ontuen lonkkaansa. Vamma jäi, mikään ei ollut enää koskaan niin kuin ennen. Mutta Jaakob lähti omalla nimellään siunattuna ja Jumalan kasvot nähneenä. Ylitti sen joen uudestaan. Haki perheensä ja kokosi karavaaninsa ja lähti Eesauta vastaan. Ja kun he tulivat vastakkain, Eesau halasi häntä ja he molemmat itkivät.

Jotenkin minulle tässä tarinassa ravistelevinta oli tuo omalla nimellä siunatuksi tuleminen. Miten me niin usein lähdetään siitä, että me esitetään jotakuta muuta, että sitä haluaisi olla vähän kuin joku sisarus, tai joku vähän suositumpi tai hyväksytympi — tai kuka se sitten onkaan se Eesau, jonka nimellä me ensin yritetään sitä siunausta saada. Olen itse kirjoittanut tässä kirjaa edellisenä vuonna. Se on hyvin henkilökohtainen ja sen aihe on, mikä tässä kristinuskossa on minulle tärkeää. Mihin minä siinä uskon ja miten ja miksi. Se julkaistaan varmaan nyt ennen kesää, ja sen nimi tulee olemaan CREDO. Sen kirjoittaminen oli oikeastaan aika hauskaa, ei se ollut mikään Jaakobin paini, mutta se oli minulle jonkinlainen *tämä minä nyt olen* -juttu. Että tällainen minusta on tullut ja tällainen minä Jumalan edessä olen. Enkä minä enää halua esittää mitään — en myöskään uskon suhteen. En sen määrän suhteen enkä sen laadun suhteen. Tällaiseksi olen tullut ja näin ajattelen ja tunnen, ja tällaisena minut siunataan, jos siunataan.

Tässä lopussa minä toivon, että Jumala suo meistä jokaiselle saman rohkeuden ja oikeuden kuin Jaakobille. Että ollaan mitä ollaan esittämättä muuta. Tällaisina meidät siunataan, jos siunataan.